

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316215568
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1316215568.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: O. Ľ. U., F. XX. XX. XXXX, T. U. K. Č. X, T., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Pavol Kollár, s. r. o., IČO: 36 757 276, Lehotského ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: E. E. E., F. XX. XX. XXXX, T. I. K. Č. XXX/X, S., zastúpená advokátkou: JUDr. Zuzana Nespalová, IČO: 30 866 359, Saratovská ul. č. 6/D, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 08. januára 2020, č. k. 21C/217/2016 - 357, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **v rozsahu 100 %**.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX, vedeného Okresným úradom Senec, katastrálnym odborom, okres: J., Z.: S., P. Ú.: S., I. Q.: H. H. S. „ L. na P. E. H. Č. XXXXX/XX o výmere 308 m², druh pozemku: ostatná plocha, pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape parcelné číslo XXXXX/XXX o výmere 80 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie a rodinný dom so súpisným číslom XXX, C. J.: XX, H. J.: S. C., H. na H. H. S. „ L. na P.A. E. H. Č. XXXXX/XXX o výmere 80 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, sú v podielovom spoluvlastníctve žalobcu v spoluvlastníckom podiele 1 a žalovanej v spoluvlastníckom podiele 1 a vo zvyšnej časti žalobného návrhu konanie zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, 2, § 46 ods. 1, § 136 ods. 1, 2, § 143, § 143a ods. 1, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 2, 3, 4, § 149a, § 150, § 628 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 30 ods. 5, § 42 ods. 2, 3, § 46 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), § 137, § 138, § 145 ods. 2, § 216 ods. 2 C. s. p. a vecne dôvodnosťou žaloby, keď mal v konaní preukázané, že žalobca osvedčil naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe, nakoľko v tomto spore išlo o osobitný typ určovacej žaloby, na základe ktorej žalobca sledoval dosiahnutie zhody zápisu v katastri nehnuteľností so skutočným právnym stavom, a preto predmetnú žalobu žalobcu, ktorý tvrdil, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných v katastri ako výlučné vlastníctvo žalovanej, o určenie vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, vyhodnotil ako procesné prípustnú (§ 137 písm. c/ C. s. p.) s tým, že naliehavý právny záujem je daný, nakoľko zo zápisu vo verejnom registri (v katastri) vyplýva, že tvrdené právo žalobcu patrí výlučne žalovanej, keď takáto určovacia žaloba sleduje dosiahnutie zhody zápisu v katastri so skutočným právnym stavom. Poukázal na skutočnosť, že strany sporu dňa 12. 01. 2015 síce podpísali dohodu o vyporiadaní ich BSM, avšak predmetnú dohodu v rámci prejudiciálnej otázky vyhodnotil ako absolútne neplatnú, najmä z dôvodu jej neurčitosti, nezrozumiteľnosti a neúplnosti a v rozpore so zákonom s tým, že nakoľko došlo k uplynutiu zákonnej trojročnej lehoty od zániku BSM na možné vyporiadanie BSM strán sporu, platí, že majetok strán sa

stal ich podielovým spoluvlastníctvom každého z nich v podiele 1. Poukázal na skutočnosť, že zákon jasne ustanovuje, že pokiaľ ide o dohodu medzi manželmi podľa § 143 a § 149 Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka nehnuteľností, táto dohoda musí mať písomnú formu a účinnosť nadobúda vkladom do katastra (§ 149a Občianskeho zákonníka), avšak táto dohoda nikdy pritom do katastra nebola zapísaná a titulom nadobudnutia dotknutých nehnuteľností je doposiaľ uvedená kúpna zmluva. Uviedol, že v predmetnej dohode absolútne absentuje špecifikovanie respektíve akékoľvek označenie nehnuteľností, ktorých sa má táto dohoda týkať, preto je takýto právny úkon absolútne neurčitý a neúplný s tým, že aj v rámci predbežného právneho posúdenia veci poukázal na to, že práve nejasnosť tejto dohody je primárnym dôvodom, pre ktorý vznikol tento spor a v súvislosti s argumentáciou strán sporu týkajúcou sa toho, ktorá zo strán spísala predmetnú dohodu, poukázal na to, že obe strany mali možnosť iniciatívne riešiť vyporiadanie BSM a podať návrh na vyporiadanie BSM na súd a takúto dohodu v takomto znení nepodpísať, avšak kto spísal predmetnú dohodu v danom prípade nie je podstatnou skutočnosťou, nakoľko obe strany mali možnosť predložiť vlastný návrh, riešiť vec iným spôsobom ako podpísaním dohody v takomto znení v posledný deň zákonom ustanovenej lehoty pre vyporiadanie BSM. K tvrdeniu žalovanej, že žalobca odmietal určité skutočnosti spomenúť v dohode, napríklad auto a byt na U. K. R. T. poukazujú na to, že žalovaná si musela byť vedomá neúplnosti takejto dohody a napriek uvedenému ju podpísala s tým, že v rámci výsluchu uviedla, že sama mala pripravený návrh na súd týkajúci sa vyporiadania BSM, preto jej vyjadrenia sú minimálne rozporné a skutočnosť, kto zapríčinil márne uplynutie lehoty na vypríadanie BSM nie je možné pričítať žiadnej zo strán tak, ako to tvrdila žalovaná. Poukázal na to, že žalovaná tvrdila, že žalobca jej zabránil vyporiadanie BSM súdnou cestou, avšak sama uviedla, že mala pripravený návrh na súd, a preto nie je zrejmé, čo jej bránilo taký návrh podať. Uviedol, že takto spísaná dohoda o vyporiadaní BSM dňa 12. 01. 2015 predpokladala existenciu nehnuteľností patriacich do BSM, nakoľko však nehnuteľnosti nie sú vôbec špecifikované, nie je zrejmé, ktorých sa mala táto dohoda týkať, čo len potvrdzuje neurčitost' tejto dohody, pričom sa je možné iba domnievať, či pokiaľ sporné nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, boli jediným nehnuteľným majetkom strán a v takom prípade potom žalovaná sama potvrdzuje skutočnosť, že si bola vedomá toho, že dotknuté nehnuteľnosti patria do BSM strán sporu, z dôvodu ktorého sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že predmetná dohoda o vyporiadaní BSM je platná, že nadobudla účinnosť jej podpisom, a že nebol dôvod na jej vklad do katastra nehnuteľností z dôvodu, že by nenastala žiadna zmena vlastníckych vzťahov v záznamoch katastra. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalovaná v konaní nielenže neuniesla dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania, že by nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu nadobudla do výlučného vlastníctva, ale naopak, samotná žalovaná v konaní tvrdila, a preto dané tvrdenie považoval za nesporné (§ 151 C. s. p.), že nehnuteľnosti, ktorých sa spor týka, nenadobudla do výlučného vlastníctva s tým, že na kúpu dotknutých nehnuteľností neboli použité výlučne peňažné prostriedky v jej osobnom vlastníctve. Uviedol, že zo zákona jednoznačne vyplýva, že v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka, keď všeobecne platí, že počas manželstva manželia nadobúdajú veci do BSM a opak je potrebné preukázať. Poukázal na tvrdenie žalovanej, že jej spoločne s manželom (žalobcom,) ako dlžníkom bol počas trvania ich manželstva poskytnutý stavebný úver a napokon taktiež uviedla, že ani na splácaní tohto stavebného úveru sa nepodieľala sama s tým, že sama žalovaná v priebehu konania vo svojich vyjadreniach opakovane výslovne uviedla, že žalobca sa podieľal na splácaní predmetnej pôžičky a to, akým spôsobom žalovaná definovala tieto splátky žalobcu (tým, že uviedla, že malo ísť o príspevok žalobcu na chod spoločnej domácnosti) je v danom prípade právne bezvýznamné, keď nesporným v dôsledku uvedených tvrdení totiž je, že žalobca sa podieľal aj na splácaní stavebného úveru, ktorý slúžil na financovanie sporných nehnuteľností, a to v čase trvania ich BSM. Poukázal na to, že iba v prípade, ak by bola cena nehnuteľností zaplatená úplne z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ktorý bol jedným účastníkom kúpnej zmluvy, potom by tieto nehnuteľnosti nepatrili do BSM a následne do podielového spoluvlastníctva z dôvodu fikcie (v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka), pričom bez ohľadu na rozsah finančných prostriedkov patriacich do výlučného vlastníctva a do BSM, samotná žalovaná v konaní preukázala, že dotknuté nehnuteľnosti neboli financované iba z prostriedkov, ktorých bola ona sama výlučným vlastníkom, preto mal za preukázané, že z dôvodu uplynutia zákonom ustanovenej trojročnej lehoty na vyporiadanie BSM, sa strany sporu stali podielovými spoluvlastníkmi ich nevyporiadaného majetku (v zmysle § 149 ods.

4 Občianskeho zákonníka) každý v 1 tohto majetku. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že predmetom tohto sporu, napriek snahe sporových strán v konaní preukazovať, čo ktorý z nich vlastnil a akým spôsobom či rozsahom sa podieľal na spoločnom hospodárení v ich manželskom zväzku, nebolo vyporiadanie ani BSM ani vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v dôsledku márneho uplynutia zákonnej lehoty na vyporiadanie BSM, a preto podstatou tohto konania bol spor týkajúci sa toho, či žalobca je podielovým spoluvlastníkom sporných nehnuteľností. V súvislosti s úverovou zmluvou poukázal na to, že ak aj vznikol za trvania manželstva dlh, z ktorého bol zaviazaný len jeden z manželov, a peňažné prostriedky boli použité na kúpu určitej veci, teda bola za ne získaná majetková hodnota, aj táto majetková hodnota patrí za zákonom ustanovených podmienok (§ 143 Občianskeho zákonníka) do BSM a na záväzok toho z manželov, ktorý takto zaobstaral peniaze, sa prihladne pri vyporiadaní spoluvlastníctva s tým, že žalovaná v konaní síce predložila listinné dôkazy preukazujúce to, že mohla disponovať finančnými prostriedkami v určitej výške, avšak z predložených výpisov z bankového účtu žalovanej skutočnosť, že by reálne peňažnými prostriedkami, z ktorých mala následne realizovať splátky (najmä splátku 2. a 3.) v zmysle platobných podmienok zmluvy o dielo na zhotovenie stavby číslo XXXXXXXX zo 04. 03. 2008 disponovala, už nevyplýva, pričom žalovaná nekonkretizovala, kedy, v akej výške a spôsobom mala zaplatiť všetky splátky ceny nehnuteľností. Uviedol, že žalovaná v priebehu konania opakovane poukazovala na úspory v jej výlučnom vlastníctve, z obsahu predložených bankových výpisov však dostatočný objem finančných prostriedkov tak, ako to žalovaná deklarovala, nevyplýva, keď nepreukázala, že by práve z jej bankového účtu boli odpísané v prospech predávajúceho dotknutých nehnuteľností peňažné prostriedky, ktoré by boli v jej výlučnom vlastníctve. K tvrdeniu žalovanej, že od jari roku 2009 použila na dokončovacie práce a úpravy domu a pozemkov R. S. finančné zdroje, ktoré získala zo svojej zárobkovej činnosti a každý z manželov mal svoj vlastný účet, na ktorom hospodáril s financiami, poukázal súd prvej inštancie na to, že aj príjem zo zárobkovej činnosti manželov patrí do BSM, nejedná sa o výlučný majetok niektorého z manželov, a to bez ohľadu na to, na aký bankový účet je tento príjem poukazovaný. K tvrdeniu žalovanej, že žalobca nepreukázal koľko presne z prostriedkov zarobil vlastnou prácou alebo, ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve použil na nadobudnutie rodinného domu uviedol, že sú rovnako v danom spore bez právneho významu s tým, že žalobca preukázal, že dotknuté nehnuteľnosti boli nadobudnuté do vlastníctva v čase trvania manželstva, pričom strany nemali zrušené ani zúžené BSM. Zdôraznil, že na strane sporu, ktorá tvrdí, že určitá vec je v BSM, leží dôkazné bremeno, že táto vec bola nadobudnutá za trvania manželstva s tým, že táto skutočnosť bola v konaní preukázaná a nebola sporná, a preto pokiaľ žalovaná tvrdila, že dotknuté nehnuteľnosti nepatrili do BSM, bolo na nej, aby uniesla dôkazné bremeno ohľadom tejto skutočnosti, nakoľko však žalovaná dôkazné bremeno neuniesla a iba tvrdenie o jej výlučných finančných prostriedkoch, preto neobstojí, keďže to, že mohla disponovať finančnými prostriedkami v určitej výške neznamená, že tieto aj skutočne boli použité na financovanie dotknutých nehnuteľností. Poukázal na skutočnosť, že samotná žalovaná opakovane v konaní uviedla, že časť stavebného úveru financoval aj žalobca s tým, že sa stotožnil len s jej tvrdením, že rozsah financovania by bol zohľadnený v rámci vyporiadania ich spoluvlastníctva (§ 150 Občianskeho zákonníka). K čestnému prehláseniu žalobcu zo dňa 27. 12. 2012, ktorým žalovaná argumentovala, že si žalobca nebude od nej uplatňovať finančnú kompenzáciu pri delení BSM v tomto spore uviedol, že nemá právny význam a opakovane poukázal na to, že tento spor sa netýka vyporiadania ani BSM ani vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán, ale išlo o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých vlastníctvo vzhľadom na zápis v katastri bolo medzi stranami sporné s tým, že také prehlásenie nepotvrďuje ani to, že by sporné nehnuteľnosti nepatrili do spoluvlastníctva strán. K darovaným finančným prostriedkom od rodičov žalovanej uviedol, že darovacia zmluva je dvojstranný právny úkon kedy darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma (§ 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka) s tým, že z predložených listinných dôkazov síce vyplýva, že žalovanej boli viackrát poskytnuté peňažné prostriedky bezhotovostným prevodom na jej bankový účet, avšak nebolo preukázané, že sa malo jednať o predmet darovania. Zastavenie konania v časti uloženia povinnosti okresnému úradu vo veci zápisu podielového spoluvlastníctva strán odôvodnil tým, že žalobca bol s poukazom na ustanovenie § 138 C. s. p. vyzvaný (zrejme na späťvzatie žaloby v tejto časti, pozn. odvolacieho súdu), keďže samotný výrok rozsudku o určení vlastníctva k nehnuteľnostiam je podkladom na taký zápis do katastra nehnuteľností (§ 30 ods. 5, § 46 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z.) s tým, že zasiahol do formulačného znenia žalobného návrhu z dôvodu, že bolo potrebné prihladnúť na zákonné ustanovenia zákona č. 162/1995 Z. z. a nutnosť zápisu výroku rozsudku v evidencii katastra nehnuteľností. Poukázal na skutočnosť, že zo znenia žaloby bolo v konaní zrejme, že žalobca sa domáha určenia, že on a žalovaná sú každý v podiele 1 podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, a preto v rámci rozhodnutia zasiahol do znenia petitu čo sa týka jeho formulačného vyjadrenia a spresnil

špecifikáciu nehnuteľností v zmysle výpisu z katastra nehnuteľností a označenie strán a ich podielov, ktoré samotné vyplývajú zo zákona (§ 149 ods. 4, § 150 Občianskeho zákonníka, § 216 ods. 2 C. s. p.). Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne plným úspechom žalobcu v konaní, ktorému priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.

Proti tomuto rozsudku (do výroku I. a III.) podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), e) f) a h) C. s. p., pretože súd prvej inštancie nezákonne zamietol výsluch svedka, čím jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva a zároveň tým v nadväznosti na jej argumentáciu nevykonal dôkaz, ktorý mohol mať vplyv na zistenie rozhodujúcich skutočností, čím dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nesprávne právne vec posúdil a navrhla ho v napadnutých výrokoch (vyhovujúci výrok a súvisiaci výrok o trovách konania, pozn. odvolacieho súdu) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázala na skutočnosť, že nehnuteľnosti, ku ktorým určil prvostupňový súd (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (od 01. 07. 2016 ide o strany sporu podľa § 60 C. s. p., pozn. odvolacieho súdu) predstavovali majetok, ktorý bol v katastri nehnuteľností od roku 2008 vedený na jej meno a namietla, že na pojednávaní dňa 02. 07. 2019 zamietol výsluch svedka, E. E., ktorého navrhla, s odôvodnením, že tak, ako uviedol právny zástupca žalobcu, je tu predpoklad, že svedok bol na výpoveď pripravovaný, a preto namietol jeho dôveryhodnosť, avšak zamietnutie výpovede svedka z dôvodu predpokladu jeho nedôveryhodnosti, nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení, čo namietala vo svojom vyjadrení zo dňa 16. 09. 2019, nakoľko žiadne zákonné ustanovenie (zrejme ustanovenia, pozn. odvolacieho súdu) nezakazujú kontakt a komunikáciu advokáta so svedkom, keďže advokát má právo a je povinný vyhľadávať dôkazy, vrátane svedkov a zisťovať skutkové okolnosti prípadu, pričom jedinou podmienkou je, že nesmie svedkov ovplyvňovať a zistené dôkazy a skutočnosti skresľovať (§ 7 Advokátskeho poriadku). Uviedla, že advokát je v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP povinný zabezpečiť účasť svedka, ktorého navrhuje vypočuť, a preto je len logické, že sa so svedkom musí vopred kontaktovať a zároveň ho poučiť o jeho právach a povinnostiach, pričom v slovenskej právnej úprave, okrem vyššie uvedeného, neexistujú konkrétne pravidlá prístupu advokátov k svedkom, keď otázky, ktoré mal navrhnutý svedok v konaní, pre ktoré bola jeho svedecká výpoveď zamietnutá, vychádzali len z toho, čo svedok v rámci pred tým realizovaného zisťovania skutkových okolností advokátovi už uviedol, a otázky by boli kladené len v prípade, ak by svedok v rámci svojej voľnej výpovede neuviedol skutočností, ktoré pôvodne uvádzal pri zisťovaní realizovanom podľa § 7 Advokátskeho poriadku s tým, že svedok nebol advokátom informovaný ani o priebehu konania a ani inak pripravovaný či ovplyvňovaný, čo sám pri poučení uviedol, a preto súd nesprávne a bez opory akéhokoľvek zákonného ustanovenia, výsluch svedka zamietol, čím jej znemožnil uskutočniť jej patriace procesné právo spočívajúce v možnosti preukázať svoje tvrdenia prostredníctvom svedka a zároveň tak ale nevykonal súd dôkaz, ktorým mohli byť objasnené rozhodujúce okolnosti. Uviedla, že jej bolo po zamietnutí (zrejme po zamietnutí, pozn. odvolacieho súdu) výsluchu svedka umožnené založiť do konania len krátke čestné prehlásenie svedka z roku 2017, ktoré však získal jej predchádzajúci právny zástupca a týka sa len okolností vypracovania a spísania Dohody o vyporiadaní BSM a nie ostatných okolností, ku ktorým mal svedok vypovedať, avšak týmto čestným prehlásením svedka sa súd v rozsudku nijako nezaoberal. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení rozsudku nevyporiadal s jej argumentáciou, že samotné podanie žaloby žalobcom môže predstavovať zjavné zneužitie práva a môže ísť o konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorému by súd v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP nemal poskytnúť ochranu a namietla, že k samotnému riešeniu sporu pristupoval veľmi formalisticky, keď rozhodol v prospech žalobcu na základe skutočností, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá počas manželstva a Dohodu o vyporiadaní BSM považoval za absolútne neplatný právny úkon, pričom vôbec nehodnotil ostatné okolnosti prípadu, resp. ich pre rozhodnutie, aké prijal, nepovažoval za relevantné (napr. čestné prehlásenie žalobcu z 28. 12. 2012, samotné konanie žalobcu, ktorý sa pred rozvodom odsťahoval zo spoločnej domácnosti a následne po rozvode sa do domu v S. bez jej vedomia a súhlasu opäť nastahoval, skutočnosť, že žalobca bol dlhoročným registrovaným mediátorom a mal znalosti právnej problematiky, jeho zavádzajúce tvrdenie, že vypracovala Dohodu o vyporiadaní BSM, pričom ako dôkaz doložil do konania „vzory dohôd o vyporiadaní BSM“ s jej poznámkami, k čomu sa vyjadrila podaním zo dňa 29. 05. 2019 čl. III, jeho tvrdenie, že čestné prehlásenie z 15. 01. 2015 jej doručil a následne sám priznal, že sa o ňom mohla dozvedieť najskôr až z trestného oznámenia v roku 2016, a preto ešte rok po vyhotovení tohto čestného prehlásenia mal možnosť využívať bezplatné bývanie u nej, jej výpoveď zo dňa 02. 07. 2019 s uvedením konkrétnych skutočností, ktorými vyvrátila tvrdenia

žalobcu, že Dohodu o vyporiadaní BSM podpísal v tiesni, pod tlakom a za nápadne nevhodných podmienok, atď...). Namietla, že jej súd znemožnil preukázať tvrdenia o dlhobovej príprave žalobcu na podanie žaloby na základe neplatnej Dohody o vyporiadaní BSM, na čo chcela poukázať prostredníctvom výpovede svedka E. E., ktorý mal objasniť ako k súčasnému stavu došlo a ako konal a postupoval žalobca počas celej trojročnej doby od rozvodu manželstva s tým, že v konaní poukazovala na ostatné okolnosti prípadu, ktoré nasvedčovali tomu, že po celý čas od rozvodu manželstva, bolo konanie žalobcu účelové, špekulatívne a premyslené, a preto pri vyriešení otázky vlastníctva bolo potrebné hodnotiť aj ostatné okolnosti prípadu a zaoberať sa tým, či je žaloba žalobcu oprávnená, keď sa svojho práva na vlastníctvo domáha potom, čo zneužil jej dôveru tým, že od rozvodu vyhlasoval a potvrdil to aj v čestnom prehlásení z 28. 01. 2012, že si v rámci vyporiadania BSM nebude robiť žiadne finančné nároky; odsúval podpis Dohody o vyporiadaní BSM na posledný možný termín; uviedol ju do omylu, že ním pripravená Dohoda o vyporiadaní BSM je platná, v súlade so zákonom a rešpektuje stav, na akom sa účastníci konania dohodli, čo malo za následok, že svoj pripravený žalobný návrh na vyporiadanie BSM nepodala; nepredložil/hedoručil jej jeho čestné prehlásenia zo dňa 15. 01. 2015, v ktorom napadol samotnú Dohodu o vyporiadaní BSM tri dni po jej podpise, čím jej znemožnil včas sa brániť voči takémuto úkonu. Namietla, či je žaloba žalovaného (zrejme žalobcu, pozn. odvolacieho súdu) oprávnená, keď je jednoznačné, že na financovaní domu v Rovinke sa podľa prvostupňového súdu podieľal len tým, že časť kúpnej ceny bola financovaná z úveru, ktorý bol poskytnutý počas manželstva, pričom zároveň, ale obaja účastníci potvrdili, že hospodárili samostatne a úver (okrem 12 - tich splátok) hradila zo svojho platu, že všetky ostatné hodnoty BSM ako financie z predaja bytu na U. K., auto, a obchodný podiel v spoločnosti NIKRED s.r.o. si ponechal po rozvode žalobca bez toho, aby sa s ňou vyporiadal, že ak dôjde k určeniu podielového spoluvlastníctva, bude musieť dôjsť k jeho následnému vyporiadaniu, avšak s ohľadom na dobu, ktorá uplynula od nadobudnutia domu v S., bude problematické domôcť sa svojich práv vyplývajúcich z financovania nadobudnutia a dokončovania domu v S. z jej výlučných prostriedkov. Poukázala na skutočnosť, že žalobca vyvodzuje svoj súčasný nárok z toho, že využíva neplatnosť Dohody o vyporiadaní BSM, ktorú sám pripravil a využíva skutočnosť, že jej mzda, z ktorej bol hradený úver na úhradu minimálnej časti kúpnej ceny domu v S., spadala do BSM a že bol uvedený ako spoludlžník úveru, (čo uviedol aj súd na str. 38 rozsudku), pričom si je dobre vedomý skutočnosti, že sám sa na nadobudnutí a financovaní domu R. S. ničím nepodieľal a dlhodobo neprispieval na chod spoločnej domácnosti, keďže všetky svoje príjmy si nechával pre svoje výlučné potreby. Uviedla, že doloženými dokladmi preukázala, že v rozhodnom období, kedy dochádzalo k postupnej úhrade kúpnej ceny (resp. ceny za dielo) domu v S., disponovala prostriedkami na úhradu ceny diela s tým, že to ako jednotlivé sumy ceny diela hradila vyplývajúce z vyúčtovacej faktúry, ktorá bola do konania predložená, bola vystavená na jej meno a boli v nej uvedené ňou vykonané úhrady. Vytkla súdu prvej inštancie, že úplne opomenul vziať do úvahy, že práve v čase uhradenia splátky 2. a 3. ceny diela, utŕžila kúpnu cenu za predaj bytu na D. K. (pôvodne družstevného bytu, ktorý bol jej výlučným vlastníctvom z dôvodov, ktoré boli objasnené vo vyjadrení jej právneho zástupcu zo dňa 30. 04. 2019 a 05. 06. 2019) a len táto suma predstavuje takmer 60 % z kúpnej ceny domu R. S.. Poukázala na to, že čestné prehlásenie žalobcu z 27. 12. 2012, ktoré súd prvej inštancie posúdil v danom spore ako právne bezvýznamné, pretože nerieši, či nehnuteľnosti patrili do BSM alebo nie, predložila do konania z dôvodu, že poukazovalo na úmysel a vôľu strán sporu, ako budú postupovať pri vyporiadaní BSM, ako aj skutočnosť, že vyporiadanie BSM riešili a aj v nadväznosti na toto vyhlásenie bolo potrebné hodnotiť ostatné okolnosti prípadu a následnú Dohodu o vyporiadaní BSM z 12. 01. 2015. Uviedla, že je jednoznačné, že z ustanovenia § 149a Občianskeho zákonníka vyplýva, že pokiaľ sa dohoda o vyporiadaní BSM týka nehnuteľností, musí byť písomná a nadobúda účinnosť vkladom do katastra, avšak právna teória uvádza, že v súčasnosti platné právo nepozná prípad, v ktorom by bolo potrebné k súkromnoprávnej zmluve rozhodnutie príslušného orgánu na to, aby zmluva nadobudla účinnosť (čo znamená možnosť domáhať sa práva podľa zmluvy), nakoľko všetky rozhodnutia orgánov týkajúce sa súkromno právnych zmlúv, nie sú rozhodnutiami, ktoré treba k zmluve a k jej obligačnoprávnym účinkom, keď takýmito rozhodnutiami nastávajú len vecnoprávne účinky, čo znamená, že v prípade prevodu nehnuteľnosti, dôjde týmto rozhodnutím k zmene vlastníka nehnuteľnosti a nadobudnutia vlastníckeho práva novou osobou a pretože v katastri nehnuteľností, v čase spisovania Dohody o vyporiadaní BSM. bol už evidovaný stav taký, ktorý účastníci chceli Dohodou o vyporiadaní BSM dosiahnuť, možno tento právny úkon chápať ako potvrdenie existujúceho stavu. Namietla, že Dohoda o vyporiadaní BSM nie je v ničom vnútorne rozporná, nakoľko v čase jej podpisu bol majetkový stav, hlavne pokiaľ ide o nehnuteľnosti, účastníkom známy a účastníci len písomne potvrdili tento stav s tým, že jej neurčitost' možno skôr namietnuť pri hnutelných veciach, ktoré nie sú bližšie špecifikované. K tvrdeniu, že Dohody (zrejme Dohoda, pozn. odvolacieho súdu) o

vyporiadani BSM neobsahovala všetky majetkové hodnoty uviedla, že podľa súčasnej právnej teórie a judikatúry, nie je potrebné, aby dohoda o vyporiadani BSM obsahovala všetky majetkové hodnoty, keďže stačí, ak sa týka len tých, ktoré považujú strany za sporné a keďže ústna dohoda medzi účastníkmi konania bola taká, že si nebude robiť nárok na auto, financie za predaj bytu na U. K. alebo nároky, ktoré jej vyplývajú z titulu nadobudnutia obchodného podielu v SRO žalobcom počas manželstva, nebolo potrebné tieto skutočnosti v Dohode o vyporiadani BSM uvádzať (pretože po uplynutí 3 ročnej lehoty, by si takýto nárok aj tak nemohla žiadnym spôsobom uplatniť). Poukázala na skutočnosť, že chcela mať len istotu pokiaľ išlo o existujúcu nehnuteľnosť (dom R. S.), že žalobca, tak ako tvrdil, si na neho nebude robiť žiadny nárok a to preto, že bol financovaný z viac ako 90 % z jej výlučných prostriedkov (a zvyšných 10 % z úveru, ktorý okrem 12 - tich splátok splácala sama). Poukázala na to, že žalobca bol registrovaný mediátor, preto si musel byť vedomý, že uvedená Dohoda o vyporiadani BSM nie je formálne a obsahovo úplne v poriadku, pričom v konaní tvrdil, že ju na toto pred podpisom Dohody upozorňoval, avšak toto tvrdenie v konaní nepreukázal a dokonca sám priznal, že sa o výhradách voči Dohode o vyporiadani BSM potenciálne mohla dozvedieť až v roku 2016 z trestného oznámenia, teda po tom, čo v dôsledku neustálych konfliktov a dlhodobého neprispievania na domácnosť, do ktorej sa žalobca svojvoľne nasťahoval po rozvode, mu do nej už neumožnila prístup. Namietla, že aj keď to vyzerá, že z právneho hľadiska je žalobcov nárok oprávnený, z morálneho hľadiska je jeho konanie s ohľadom na všetky okolnosti neakceptovateľné a je v hrubom rozpore s dobrými mravmi, preto by mu súd mal odoprieť právnu ochranu aj s poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže dom R. S. nadobudla do vlastníctva zápisom do katastra v roku 2008 a žalobca sa nikdy ako vlastník domu nesprával, odmietol sa po jeho kúpe do domu presťahovať (resp. krátko potom opustil spoločnú domácnosť) a takisto si napríklad odmietol nahlásiť na danej adrese trvalý pobyt. Uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím prvostupňového súdu a so zmenou zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností, pretože súčasný zápis deklaruje a zodpovedá dohode bývalých manželov týkajúcej sa domu v S., keďže žalobca bol prítomný tak pri podpise rezervačnej zmluvy, ako aj pri podpise zmluvy o diele, bol prítomný pri kolaudácii domu a vedel, že návrh na vklad bude podávaný len v jej prospech j (zápis do katastra riešil zhotoviteľ stavby), keď ani jednu z tých príležitostí nevyužil na to, aby sa svojho vlastníctva domáhal pričom toto neurobil ani po rozvode v lehote troch rokov, ale až v roku 2016, kedy mu neumožnila naďalej bývať bezodplatne v dome v S.. Žalovaná vo svojom odvolaní ďalej uviedla, že určením podielového spoluvlastníctva žalobcu, ktorého základom má byť skutočnosť, že ním pripravená Dohoda je z formálneho a obsahového hľadiska neplatný právny úkon a teda k vyporiadaniu BSM v zákonnej trojročnej lehote nedošlo, čím nastala situácia predpokladaná § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, bez zohľadnenia ostatných okolností nadobúdania a financovania tejto nehnuteľnosti ako aj ostatných skutočností, by bolo nielen formalistickým prístupom, ale žalobca by získal majetok, na ktorého nadobudnutí a ani zhodnotení sa nijako nepodieľal. Uviedla, že napriek tomu, že prvostupňový súd (do 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) považuje Dohodu o vyporiadani BSM za absolútne neplatný právny úkon, v nadväznosti na ostatné okolnosti prípadu a skutočnosti, ktoré vyšli v priebehu konania najavo, je možné zistiť, čo bolo obsahom vôle účastníkov konania a ako mali záujem vysporiadať svoje majetkové záležitosti, avšak žalobca sa rozhodol zmeniť to, čo pôvodne deklaroval a tvrdil a využil na to skutočnosť, že Dohoda o vyporiadani BSM nebola ním pripravená správne.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko je spravodlivý, riadne a zrozumiteľne odôvodnený. Uviedol, že s poukazom na ust. § 143, § 149 ods. 4, § 149a, § 37 ods. 1, § 39, § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel súd prvej inštancie k správne právne záveru o absolútnej neplatnosti Dohody o vyporiadani BSM zo dňa 12. 01. 2015 a keďže súd nemal v tomto konaní dôvod zaoberať sa komplexne celým vyporiadani BSM, všetky majetkové vzťahy týkajúce sa BSM od uzatvorenia manželstva po rozvod manželstva, sú právne irelevantné. K výsluchu svedka (ich syna) uviedol, že bol pripravovaný a ovplyvňovaný advokátkou žalovanej, preto jeho výpoveď pred súdom nemohla byť ani dôveryhodná, pričom s poukazom na právnu kvalifikáciu žaloby a absolútnu neplatnosť Dohody o vyporiadani BSM zo dňa 12. 01. 2015, by bola výpoveď svedka aj tak právne irelevantná, pretože výpoveď svedka by nemohla zmeniť právne posúdenie uvedenej Dohody o vyporiadani BSM. Poukázal na skutočnosť, že právna zástupkyňa žalovanej zrejme nepostrehla, že medzi vyhľadaním svedka a jeho ovplyvňovaním a prípravou ako má vypovedať je veľký rozdiel s tým, že je právomocou súdu, či pripustí alebo nepripustí vykonať navrhovaný dôkaz, či navrhovaný dôkaz je relevantný vo vzťahu k predmetu sporu, pričom okolnosti uzatvorenia Dohody o vyporiadani BSM zo dňa 12. 01. 2015, ktorú so žalovanou

uzavrel nie sú relevantné, pretože dôležitý je obsah tejto dohody a jej súlad so zákonom. Uviedol, že navrhovaný svedok sa mohol vyjadriť len k okolnostiam uzatvorenej dohody a aj to nie ku všetkým, pretože nebol zúčastnený pri všetkých rozhovoroch so žalovanou, pričom kto navrhol a vyhotovil Dohodu o vyporiadaní BSM nie je nijak podstatné pre právne posúdenie veci a obsah dohody akceptovali, sú svojprávni a vedeli čo podpisovali, resp. k čomu ho žalovaná nútila, aby túto dohodu podpísal jeden deň pred uplynutím zákonnej trojročnej lehoty na vyporiadanie BSM dohodou, z dôvodu ktorého akékoľvek čestné prehlásenie navrhovaného svedka, nemá vplyv na právne posúdenie predmetu sporu, preto súd konal správne keď nepovažoval za nutné sa týmto čestným prehlásením zaoberať. Žalobca vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že poukazovať na zjavné zneužitie práva a konanie v rozpore s dobrými mravmi z jeho strany je zrejme omylom zo strany žalovanej, ktorá ho doslova vyhodila z rodinného domu na ulicu aj s jeho osobnými vecami uloženými vo vreciach s tým, že žalovaná sa v odvolaní teoreticky zaoberá rôznymi právnymi názormi, avšak zrejme zabudla na to, že súd je pri svojom rozhodovaní viazaný zákonom, nie právnymi názormi iných sudcov na iné prejednávané veci, ktoré s týmto právnym sporom medzi nimi nemajú nič spoločné. Namietol, že podľa názoru žalovanej a jej právnej zástupkyne by bolo rozhodnutie spravodlivé vtedy, ak by súd v tejto veci zatvoril oči a vyslovil názor, že Dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 12. 01. 2015 je platná, aj keby to bolo porušenie zákona a bola by to nespravodlivosť s tým, že poukazovať na jeho špekulatívne konanie po rozvoze zo strany žalovanej je naozaj špekulatívne, pretože ak žalovaná nemala voči nemu dôveru, mohla využiť svoje právo a podať žalobu na súd vo veci vyporiadania BSM, keďže v tom jej naozaj nikto nemohol brániť a ani nebránil. Uviedol, že špekulatívne a despoticke voči nemu konala žalovaná s tým, že ak by dala návrh na súd vo veci vyporiadania BSM, musela by dokazovať, že rodinný dom bol zakúpený len z jej výlučných peňazí, čo by nikdy nedokázala a ani nemohla dokázať, a preto ho žalovaná pod psychickým nátlakom prinútila podpísať všeobecnú dohodu o vyporiadaní BSM, kde sa neurčito uvádzajú nehnuteľnosti bez konkrétnej špecifikácie. Opätovne poukázal na skutočnosť, že úlohou súdu v tomto konaní nebolo a nie je skúmať ich všetky majetkové pomery a financovanie kúpy sporného rodinného domu s tým, že žalovaná sa zámerne vyhla podaniu žaloby o vyporiadanie BSM, pretože vedela, že rodinný dom by nemohol podľa zistení skutkového stavu zostať len v jej výlučnom vlastníctve, pričom dôvod nepodania návrhu na vyporiadanie BSM v zákonnej trojročnej lehote na súd, je v tomto konaní právne irelevantný. Uviedol, že právne úvahy žalovanej v časti VII. jej odvolania sú naozaj len úvahami bez toho, že by to malo oporu v zákone, nakoľko tvrdenie, že ak bola v katastri nehnuteľností zapísaná ako vlastníčka, Dohoda o vyporiadaní BSM by len potvrdzovala existujúci právny stav, nemá oporu v zákone a poukázal na tvrdenie žalovanej v odvolaní, že z právneho hľadiska je jeho nárok oprávnený, avšak bez akýchkoľvek dôkazov sa snaží dokázať nedokázateľné a neexistujúce, že konal v rozpore s dobrými mravmi s tým, že je pravdou, že sa nevedel stotožniť s kúpou rodinného domu a to hlavne z finančných dôvodov a tušil, že nedostatok financií môže vyvolať medzi nimi manželskú krízu, čo sa aj stalo. Poukázal na skutočnosť, že svoj nesúhlas s kúpou sporného rodinného dal aj najavo tým, že odmietol podpísať akúkoľvek listinu vedúcu k nadobudnutiu vlastníctva rodinného domu, čo malo za následok protiprávny zápis vlastníckeho práva v prospech žalovanej v katastri nehnuteľností a to aj napriek tomu, že nemali ani zrušené ani zúžené BSM, z čoho vyplýva, kto zneužil právo a konal v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko to bola určite žalovaná, ktorá konala protiprávne v rozpore s dobrými mravmi, aj proti vôli svojho manžela a dala si vlastnícke právo k rodinnému domu zapísať len na svoju osobu s vylúčením manžela. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej v odvolaní, že súd prvej inštancie v tomto konaní pochybil, nakoľko vykonal na návrh žalovanej dokazovanie nad rámec toho, čo bolo nutné dokázať, pretože podstatné v tomto konaní bolo, aby súd určil, či „Dohoda o vyporiadaní BSM“ uzatvorená podľa § 149 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dňa 12. 01. 2015 je platná, alebo nie je platná.

4.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podaného odvolania. K zamietnutiu výsluchu svedka uviedla, že trvá na tom, že takýto postup súdu nemá oporu v zákone, keď výsluch svedka, po tom, čo ho najskôr pripustil, vzápätí zamietol, pričom s dôvodmi zamietnutia jeho výsluchu sa súd nevyporiadal ani v rozsudku s tým, že tvrdenia žalobcu, že súd konal správne, pretože svedok bol ovplyvňovaný, je účelové a ničím nepodložené, pretože tento dôvod zamietnutia výpovede svedka nevyplýva z rozsudku, v ktorom sa len konštatuje, že súd uznesením výsluch svedka na pojednávaní dňa 02. 07. 2019 zamietol bez odôvodnenia napriek tomu, že pôvodne výsluch svedka pripustil. Namietla, že tvrdenie žalobcu, že ho doslova vyhodila z rodinného domu na ulicu aj s jeho osobnými vecami uloženými vo vreciach, je nepravdivé, nakoľko sa do domu bez jej súhlasu a vedomia nasťahoval po rozvoze ich manželstva a celý čas, ktorý tam býval, neprispieval na náklady domácnosti, navyše sa začal voči nej a synovi po podpise Dohody

správať agresívne, čo vyústilo do fyzického napadnutia ich syna. Uviedla, že žalovaný (zrejme žalobca, pozn. odvolacieho súdu) sa mal odsťahovať po vzájomne dohodnutej lehote dvoch týždňov, avšak túto nedodrжал, a preto následne vymenila zámky, no umožnila žalobcovi, aby si v priebehu ďalších dvoch týždňov odsťahoval všetky svoje osobné veci, no odsťahoval si len časť. Uviedla, že žalobcu vyzvala (niekoľkokrát), aby si svoje veci prišiel zobrať, tento však niekoľko mesiacov nereagoval na výzvy a pobalené veci mu preto pripravila na prevzatie v termíne, ktorý si žalobca sám vopred určil. Poukázala na vyjadrenie žalobcu zo dňa 09. 03. 2020, v ktorom uviedol, že z dôvodu nesúhlasu s kúpou sporného rodinného domu, odmietol podpísať akúkoľvek listinu vedúcu k nadobudnutiu vlastníctva rodinného domu s tým, že z tohto konania jednoznačne vyplýva, že o nadobudnutie vlastníctva rodinného domu nemal nikdy záujem, a preto aj pripravil a podpísal vyhlásenia a Dohodu, z ktorej vyplýva, že na dom si nárok robiť nebude, avšak napriek tomu, teraz, keďže mu to právny stav, ktorý sám spôsobil, umožňuje, sa domáha vlastníctva, o ktoré nikdy nemal záujem a o jeho financovanie a nadobudnutie sa ničím nepričinil. Poukázala na to, že už v samotnej žalobe z 19. 08. 2016 žalobca uvádza, že ju po rozvoze vyzýval, aby mu vydokladovala, z akých finančných prostriedkov bola zaplatená kúpna cena za dom R. S., čo svedčí o tom, že nevedel a ani sa nezaujímal o to, ako financovala kúpu domu R. S. s tým, že táto skutočnosť v súlade s potvrdením skutočnosti žalobcom (jeho výpoveď na súde dňa 05. 06. 2019), že manželia hospodárili samostatne, potvrdzuje nielen nezáujem žalobcu na kúpu nehnuteľností, ktorých spoluvlastníctva sa teraz dožaduje, ale aj absenciu jeho pričinenia sa na ich nadobudnutí. Uviedla, že posúdenie skutočností, ako žalobca konal/nekonal pri financovaní a nadobúdaní domu v Rovinke, ako konal po rozvoze a pred spísaním samotnej Dohody, či Dohodu pripravoval, čo všetko si z BSM ponechal pre svoje potreby bez toho, aby sa s ňou vypořiadal, v nadväznosti na samotnú žalobu a to, že sa domáha niečoho, čo pôvodne ani nechcel a na čo by mu pri vypořiadaní BSM ani nevznikol nárok (zdroje financií na kúpu domu R. S., dlhoročné neprispievanie žalobcu na chod a potreby domácnosti, majetky nadobudnuté počas BSM, ktoré si po rozvoze pri ich delení ponechal žalobca....), je z hľadiska posudzovania zneužitia práva a konania v rozpore s dobrými mravmi dôležité.

5.

Žalobca v podaní zo dňa 17. 06. 2020 uviedol, že žalovaná vo svojom vyjadrení neuvádza o zamietnutí ktorého svedka sa vyjadruje, je však z konania zrejmé, že sa jedná o svedka E. E., ich syna, ktorého žalovaná sama spochybňuje a robí svedka nedôveryhodným a ako dôkaz uviedol skutočnosť, že k predmetnej žalobe na rokovaní o zmieri dňa 18. 09. 2018 (záznam v spise), právna zástupkyňa žalovanej JUDr. Mária Peráčková navrhla, aby urobil späťvzatie predmetnej žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a syn E. si nebude uplatňovať voči nemu nárok na výživné (vec na OS Bratislava III, sp. zn. 7Pc/II/2018), z čoho je zrejmé ovplyvňovanie svedka žalovanou prakticky vo veci obidvoch žalôb a v súvislosti so zamietnutím výsluchu svedka E. E. poukázal na § 185 ods. 1 C. s. p. s tým, že podľa zápisnice z pojednávania zo dňa 02. 07. 2019, svedok E. E. uviedol, že má otázky od právnej zástupkyne žalovanej, ktoré mu budú kladené, a preto dospel zrejme súd k záveru, že keď mal svedok pripravené otázky, mal pripravené aj odpovede na otázky, čo je dôvodom na nedôveryhodnosť výpovede svedka a následne v súlade s C. s. p. jeho výsluch uznesením zamietol (viď zvukový záznam). Uviedol, že tvrdenie žalovanej v jej vyjadrení, že sa do domu R. S. nasťahoval bez jej súhlasu, dokazuje jej autoritatívne správanie voči nemu, keďže dom R. S. považoval aj za svoje vlastníctvo. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný od jej počiatkových úvahách o kúpe holodomu (od r. 2007) upozorňoval na nevhodnosť a nesprávnosť takéhoto konania, nakoľko to v tom čase považoval za nepraktické a neperspektívne a to aj z praktických dôvodov týkajúcich sa ich syna E. s tým, že rok 2008 je známy aj nástupom ekonomickej krízy, pričom kupovanie holodomu prebiehalo problematcky (splácanie splátok nebolo v termínoch), pričom žalovaná ho žiadala, aby s kúpou holodomu súhlasil (bol toho svedkom aj syn E.), a preto je pravdou, že nemal záujem o kúpu holodomu mimo Bratislavy, avšak tiež je pravdou, že žalovaná nehnuteľnosti v S. kúpila počas manželstva zo spoločných finančných prostriedkov v BSM. Uviedol, že svoje konanie nepovažuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi s tým, že skutočnosť, že v tom čase ako manžel žalovanej, mal na nakladanie s finančnými prostriedkami manželov iný názor, nie je a ani nemôže byť konaním v rozpore s dobrými mravmi, pričom podstatné je, že aj samotná žalovaná tvrdí, že z právneho hľadiska je jeho nárok oprávnený.

6.

Žalovaná v podaní zo dňa 09. 07. 2020 uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich vyjadrení a doložených dôkazov v prvostupňovom konaní, svojho odvolania a vyjadrenia zo dňa 09. 05. 2020 s tým, že v prípade výsluchu svedka E. E., resp. jeho zamietnutia, nejde o postup podľa

ustanovenia § 185 ods. 1 C. s. p., nakoľko súd výsluch svedka pripustil, na pojednávanie bol svedok predvolaný, výsluch svedka sa aj začal, došlo k jeho poučeniu, začiatku výsluchu a až následne bolo rozhodnuté o zamietnutí jeho výpovede na základe námietky PZ žalobcu o dôveryhodnosti svedka, avšak posudzovanie dôveryhodnosti svedka, resp. jeho výpovede je už vecou samotného hodnotenia dôkazu (výsluchu svedka) a nie dôvodom na zamietnutie jeho výpovede. Namietla, že akýkoľvek dôvod nevykonania dôkazu podľa § 185 ods. 1, ako aj dôvod zamietnutia výsluchu svedka po tom, čo sa jeho výsluch začal by mal byť riadne zdôvodnený v rozsudku a nie len zaznamenaný na zvukovom zázname z pojednávania. Uviedla, že ak predchádzajúci právny zástupca komunikoval s právnym zástupcom žalobcu v zmysle, ktorý je naznačený v bode 1 jeho vyjadrenia zo dňa 17. 06. 2020, konal tak bez jej vedomia a v rozpore s jej pokynmi a nakoľko táto námietka týkajúca sa dôveryhodnosti svedka vyvstala až teraz a tento argument žalobca nikdy v prvostupňovom konaní nepoužil, na vyvrátenie jeho tvrdenia dokladá v súlade s § 366 písm. d) C. s. p. e-mailovú komunikáciu s predchádzajúcim právnym zástupcom. Namietla, že žalobca v bode 4 prekrúca jej vyjadrenia, keďže v odvolaní neuviedla, že nárok žalobcu je z právneho hľadiska oprávnený, ale že sa „môže zdať ako oprávnený“. Poukázala na skutočnosť, že dôkaz, ktorý doložil so svojím vyjadrením žalobca nebol zdôvodnený ani jedným z dôvodov uvedených v § 366 C. s. p., napriek tomu, že jej tvrdenie, ktoré má byť týmto dôkazom vyvrátené, bolo niekoľko krát spomínané v prvostupňovom konaní, takže nič nebránilo žalobcovi, aby tento dôkaz v prvostupňovom konaní použil.

7.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. júla 2021 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právní zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

8.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkový a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

9.

K odvolacej námietke žalovanej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

10.

Vzhľadom na odvolacie dôvody žalovanej odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že síce podala odvolanie aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak v podstatnej časti obsahu svojho odvolania sa zaoberala skutkovým stavom posudzovaného sporu, v súvislosti s ktorým namietala skutočnosti, s ktorými sa však súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal a na základe ich zhodnotenia dospel k skutkovým záverom, ktoré podriadil pod relevantné právne normy. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

11.

Žalovaná vo svojej argumentácii v podanom odvolaní neuviedla v zásade žiadne nové skutočnosti, ale len zopakovala svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne a presvedčivo reagoval. Žalovaná v podanom odvolaní opätovne

namietla, že nehnuteľnosť, ku ktorej určenia spoluvlastníckeho podielu sa žalobca žalobou domáhal, do ich bezpodielového spoluvlastníctva nepatrí, nakoľko sa žalobca o jej nadobudnutie nepričinil.

12.

Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe žalobcu domáhajúceho sa určenia, že je podielovým spoluvlastníkom o veľkosti podielu 1 nehnuteľnosti zapísanej na Liste vlastníctva č. XXXX, nachádzajúcej sa v katastrálnom území S., Z. J., keď dospel k záveru, že Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ktorú strany sporu uzavreli dňa 12. 01. 2015, je absolútne neplatným právnym úkonom a nakoľko k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva medzi bývalými manželmi v trojročnej zákonnej lehote nedošlo, stali podielovými spoluvlastníkmi a nakoľko žalovaná v konaní dôkazné bremeno tvrdenia, že uvedená nehnuteľnosť do BSM nepatrí neunesla, žalobe vyhovel.

13.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že požiadavka, aby súd v civilnom sporovom súdnom konaní vychádzal zo skutočného stavu veci je vyslovená tak v Ústave SR, ako i v jednotlivých ustanoveniach Civilného sporového poriadku a vyjadruje základnú zásadu občianskeho súdneho procesu, t. j. zásadu materiálnej pravdy, ktorá znamená to isté, ako zásada objektívnej pravdy. Je totiž procesnou požiadavkou, aby poznatky súdu o skutočnostiach boli v súlade s objektívnou realitou, pričom pojem skutočný stav veci je totožný s výrazom rozhodné skutočnosti. Pre poznávaciu činnosť súdu o skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie, teda i pre procesné dokazovanie sú vždy nutné tvrdenia o takých skutočnostiach. To vyplýva z toho, že sa v procese dokazuje súdu pravdivosť tvrdenia o takých skutočnostiach, o ktorých sa súd dozvedá z prednesov strán sporu, z vykonaného dokazovania, ako i inými možnými spôsobmi, pričom zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú) s tým, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

14.

Podľa § 191 C. s. p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu.

15.

Okolnosti namietané žalovanou v podanom odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

16.

V posudzovanej veci bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu zaniklo dňa 13. 01. 2012, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. 12. 2011, č. k. 11C/286/2009 - 146, ktorým bolo manželstvo žalobcu a žalovanej rozvedené z čoho vyplýva, že do troch rokov, pokiaľ chceli usporiadať všetky svoje majetkové vzťahy ku všetkým veciam, ktoré boli predmetom zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, výsledkom ktorého by bolo definitívne určenie, ktoré konkrétne veci zostávajú vo výlučnom vlastníctva každého manžela, boli povinní uzavrieť dohodu (§ 149 ods. 2 Občianskeho zákonníka), alebo podať návrh na súd (§ 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka), nakoľko márne uplynutie 3 - ročnej lehoty zakladá nevyvrátiteľnú právnu domnienku podielového spoluvlastníctva bývalých manželov s rovnosťou podielov.

17.

V prejednávanej veci však sporné nebolo, že strany návrh na vyporiadanie ich bezpodielového spoluvlastníctva na súd nepodali, a nakoľko uzavreli Dohodu o jeho vyporiadaní, ktorej platnosť namietol žalobca, postupoval súd prvej inštancie absolútne správne, keď prejudiciálne riešil predovšetkým otázku platnosti, resp. neplatnosti uvedenej dohody, nakoľko od tohto posúdenia bol závislý výsledok tohto sporu.

18.

K tvrdeniu žalovanej v podanom odvolaní, že jej súd prvej inštancie zamietnutím návrhu na výsluch svedka E. E. (syna strán sporu) znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva a nevykonal dôkaz, ktorý mohol mať vplyv na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd uvádza, že jedinou kľúčovou a teda rozhodujúcou skutočnosťou tohto sporu bola otázka platnosti, resp. neplatnosti Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 12. 01. 2015, nakoľko však išlo o absolútne nulitný právny úkon, keďže ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, nielenže v nej absentuje presná špecifikácia nehnuteľností, ktorých výlučným vlastníkom sa mala stať žalovaná, ale aj úradne overené podpisy účastníkov tejto dohody, ktorí nesplnili ani zákonnú podmienku, keďže návrh na vklad vlastníckeho práva v zmysle uzavretej dohody do katastra nehnuteľností, nepodali.

19.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v jeho vyhovujúcom výroku dodáva, že nakoľko masu bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu tvorili aj nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností a k vyporiadaniu dochádza až dňom, ku ktorému nastupujú účinky vkladu, pričom návrh mal byť podaný najneskôr posledný deň lehoty určenej na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, t. j. do 12. 01. 2015, k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva nedošlo, a nastúpila domnienka o vyporiadaní podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ktorého výsluch navrhovaného svedka bol neúčelný, nepotrebný a právne bezvýznamný, nakoľko by záver o absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu zvrátiť nemohol.

20.

Súd prvej inštancie preto postupoval procesne správne, keď návrh na výsluch syna strán sporu zamietol a skutočnosť, že odôvodnenie nevykonania tohto dôkazu v napadnutom rozsudku absentuje je irelevantná a nemá žiadny vplyv na vecnú správnosť prvoinštančného rozhodnutia, keďže tento dôkaz nebol spôsobilý preukázať žiadnu právne významnú skutočnosť v tomto spore.

21.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s argumentáciou žalovanej v podanom odvolaní, ktorej ťažiskom bola výlučne námietka týkajúca sa nevykonaného výsluchu svedka E. E., ktorý je synom strán sporu, tvrdiac, že jej týmto postupom znemožnil súd prvej inštancie uskutočňovať jej patriace procesné práva, nakoľko v civilnom sporovom konaní je to výlučne súd, ktorý určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia v konaní, a preto skutočnosť, že žalovaná výsluchu tohto svedka prisúdila zásadnú hodnotu dôležitosti, nezakladá povinnosť súdu prvej inštancie jej návrhu vyhovieť, nakoľko ako už odvolací súd uviedol vyššie, ani prípadný výsluch tohto svedka by iný výsledok priniesť nemohol, keďže okolnosti podpisu Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 12. 01. 2015 pre posúdenie jej platnosti boli právne irelevantné z dôvodu, že právne podstatný bol jej obsah.

22.

Vo vzťahu k ďalšej argumentácii žalovanej v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver

o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces z čoho vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila, a preto považoval odvolací súd za nadbytočné reagovať na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu žalovanej, keďže pre posúdenie veci nebola podstatná.

23.

Odvolací súd však považuje za potrebné dať predovšetkým žalovanej do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje majetkové, osobné, satisfakčné práva a pod. z čoho vyplýva, že pokiaľ mala žalovaná za to, že je výlučnou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, nakoľko sa o jej nadobudnutie žalobca nepričinil, bolo jej povinnosťou ustrážiť si zákonnú trojročnú lehotu, či už na podanie návrhu na vyporiadanie ich bezpodielového spoluvlastníctva na súd alebo uzavrieť dohodu, obsahujúcu všetky zákonné náležitosti, ktoré dohoda o vyporiadaní nehnuteľnosti musí obsahovať.

24.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakovala svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, a keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalovanou v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutom vyhovujúcom výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

25.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).